

τὸν γέροντα, ὤθησεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀκτῆ-
ριδος τοῦ ὅπλου του, εἰπών:

— "Ε! . . . ἔ! . . . ξύπνησε! . . .

Ὁ γέρων ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος,
ἠνέωξεν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρε-
τήρησε τὸν χωροφύλακα. Εἶτα, ἐπικναλα-
θὼν τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, ἐφάνη ὅτι
ἀπεκοιμήθη αὖθις.

ΜΗ'

Ὁ ἄκακος.

Τοῦτο ἐξώργισε μεγάλως τὸν χωροφύ-
λακα, ὅστις σείσας ἰσχυρῶς τὸν γέροντα,
ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ:

— "Ε! γέρω - κατεργάρη! . . . εἶσαι
κουφός; δὲν καταλαβαίνεις ἀπὸ λόγια; . . .
Σήκω καὶ φύγε γρήγορα! . . .

Ὁ ρακένδυτος γέρων, ρήξας ὑπόκωφόν
τινα γρυλλισμόν, καὶ καθήσας παρετή-
σεν ἡλιθίως τοὺς περὶ αὐτόν.

— Κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπε τότε ὁ χω-
ροφύλαξ, ζητῶ συμπαθεῖο, μὰ αὐτὸς μοῦ
φαίνεται χαμένος... κατεργάρης... λωπο-
δύτης... νὰ τοῦ ζητήσω τὰ χαρτιά του;

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Ἐμπρός! ἀνέκραξεν ὁ χωροφύλαξ,
τὰ χαρτιά σου γρήγορα, ἀλλέως σὲ συλ-
λαμβάνω.

Οὐδεμία ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ γέ-
ροντος.

— Τὰ χαρτιά σου! ἐπανελάβεν ὁ χω-
ροφύλαξ, τὰ χαρτιά σου! ἀκούς; . . . Ὁ
κύριος εἰσαγγελεὺς περιμένει.

Ὁ γέρων ἐξηκολούθει μένων ἀπαθῆς
καὶ ἄφωνος, ἐνῶ ὁ χωροφύλαξ ἐπανελάμ-
βανε τὰς προσκλήσεις του.

— Δὲν σὲ ἐννοεῖ καὶ δὲν θὰ σὲ ἀπαν-
τήσῃ, εἶπε τότε ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Τὸν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγ-
γελεὺς.

— Ναί, ἔρχεται ἀπὸ τινος συχνὰ εἰς
τὸν πύργον. . . εἰς τὰ μαγειρεῖα.

— Ποῖος εἶναι;

— Δὲν εἰξεύρω. . . εἶναι ξένος.

— Εἶναι κωφάλαλος;

— Ἀγνοῶ . . . τὸν λέγουν ἄκακον. Οὐ-
δεὶς ποτὲ ἤκουσε τὴν φωνὴν του. . . οὐ-
δὲν ζητεῖ . . . τοῦ διδου φαγητόν καὶ
εἶναι πάντοτε ἡσυχος καὶ ἀβλαβής.

— Θὰ τὸν στείλω εἰς τὸ Πτωχοκο-
μεῖον, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

Εἶτα, στραφείς πρὸς τὸν χωροφύλακα,
προσέθετο:

— Ἀφες τον.

Ὁ χωροφύλαξ ὑπήκουσεν.

Ὁ γέρων ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ πε-
τρίνου θρανίου, τὰς χεῖρας ἔχων ἐστηριγ-
μέναις ἐπὶ τῶν γονάτων, ὁμοιος πρὸς τὰ
ἐκ γρανίτου αἰγυπτιακὰ ἀγάλματα, ἄ-
τινα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Φαραῶ τη-
ροῦσι τὴν αὐτὴν πάντοτε στάσιν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, στραφείς πρὸς τὸν κύ-
ριον Δεβεζαί, ἠρώτησεν:

— Ἐφθάσαμεν;

— Ναί, κύριε.

— Τοῦτο εἶναι λοιπὸν τὸ μέρος, ὅπου
καθ' ὅμας ἐγένετο ἡ μονομαχία;

— Ναί, κύριε, τοῦτο εἶναι.

— Ἐπιμένετε εἰς τοῦτο;

— Ἐπιμένω, καὶ ἂν ψεύδωμαι, ὁ Θεὸς
ἄς μὲ ἐγκαταλείψῃ.

— Ὁ Θεὸς σὲ ἐγκατέλειψεν ἤδη, εἶ-
πεν ὁ εἰσαγγελεὺς ὁ Θεὸς διεσκέδασε καὶ
τὴν τελευταίαν ἀμφιβολίαν, ἡ ὁποία μοὶ
ἀπέμενεν. Ὁ Θεός, ὅπως μὲ κάμει νὰ
θιξῶ, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ δακτύλου τὸ
ἐγκλημα, ἤγειρε τὸ νέον δάπεδον τῆς ἐν
τῷ πύργῳ στοᾶς καὶ ὑπὸ τὰς ἐκ δρυὸς
σανίδας μοὶ ἔδειξε τὸ χυθὲν αἷμα. . . Μὴ
ἐπικαλῆσθε λοιπὸν πλέον ματαιῶς τὸ ὄ-
νομα τοῦ Θεοῦ! αὐτὸς σὲ κατεδίκασε
καὶ εἶναι βλασφημία νὰ τὸν ἐπικαλῆσθε
ὡς μάρτυρα!

— Τί! ἐφέλλισεν ὁ κύριος Δεβεζαί,
ἐκθαμβος καὶ ἐν ἀπογνώσει, εἰξεύρετε. . .

— Εἰξεύρω ὅτι ἐχύθη αἷμα πρὸ τῆς
θύρας τοῦ κοιτῶνος τῆς συζύγου σας κατὰ
τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε
. . . ἀπολύτως τίποτε. . . εἰμὴ τὸ κοι-
νότερον συμβᾶν.

Ὁ τε εἰσαγγελεὺς καὶ ἀνακριτὴς ἐμει-
δίασαν ταῦτοχρόνως.

— Ὡ! εἶπεν ὁ κύριος Πασσελιέρ, δὲν
ἀγνοοῦμεν καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ γεγονό-
τος τούτου, τὴν ὁποίαν ἐκάμετε νὰ πι-
στεύσουν οἱ ὑπηρεταὶ σας. . . καὶ τὴν ἐκ-
τιμῶμεν ὅσον ἀξιζει.

— Λοιπὸν, κύριε, δὲν πιστεύετε εἰς
τὴν ἐξήγησιν ταύτην;

— Μὴ ὑποβιβάζετε τόσον τὴν νοημο-
σύνην μας, φρονούντες ὅτι δυνάμεθα νὰ
πιστεύσωμεν τόσον ἄτεχνον ψεῦδος

— Ἀλλά. . .

— Μὴ ἐπιμένετε, κύριε. . . Ἡ πεποι-
θσις ἡμῶν ἐδρακίωθη. Ἄς ἀσχοληθῶμεν
λοιπὸν ἐπὶ τῆς αἰτίας, ἥτις ἔφερεν ἡμᾶς
ἐνταῦθα. Διηγῆθητε ἡμῖν πῶς ἐγένετο ἡ
δῆθεν μονομαχία αὕτη.

— Καὶ πρὸς τί, Θεέ μου; . . . ἀφοῦ
δὲν μοῦ πιστεύετε.

— Λέγετε, κύριε. . . σὲ ἀκούομεν.

Ὁ κόμης Δεβεζαί ἐποίησέ τινα βήματα
καὶ εἶπεν:

— Ὁ ὑποκόμης ἦτο ἐδῶ, ὅτε ἡ χεὶρ
μου, τεθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τὸν ἔστα-
μάτησεν ἀποτόμως.

— Τί ἔπραξε τότε;

— Μοῦ ὠρκίσθη ὅτι ἡ σύζυγός μου ἦτο
ἄθῳα, καὶ ἐτέθη ἀμέσως εἰς τὴν διάθεσιν
μου.

— Εἶτα;

— Ἐπροχωρήσαμεν μέχρι τοῦ τοίχου.
Ὁ ὑποκόμης ἔρριψε τὸν ἐπενδύτην του
χαμαί. Εἶτα ἔλαβε τὸ ἐν τῶν ξιφῶν καὶ
ἡ μονομαχία ἤρξατο.

— Ποῦ ὑποστηρίζετε ὅτι ἦσθε τοπο-
θετημένοι;

— Ἐγὼ ἐδῶ.

— Καὶ ὁ ὑποκόμης;

— Ἐκεῖ.

— Ποῖαν πληγὴν ἔλαβεν;

— Πληγὴν ξίφους ἐπὶ τοῦ μετώπου,
μικρόν τι ἄνωθι τοῦ μεταξὺ τῶν δύο ὀ-
φρύων κενοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ANTONY JULLY

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ἰσπανικὴ παράδοσις.

— "Α! "Α! σενὸρ Γάλλε, ἀνέκραξε
στρεφόμενος πρὸς με ἕκ τινος πλησίον
τραπέζης ὑψηλὸς τις ἡλιοκαῆς Ἀραγόνιος,
καὶ σεῖς βλέπω συμπαθεῖτε καὶ λυπεῖσθε
διὰ τὸν Πέτρον! δὲν εἶνε ἀξίος οἴκου
αὐτός; κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λυπῆται ἐ-
κεῖνον, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἐλυπήθη τοὺς
ἄλλους!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Πέτρον, ἡ-
κρωτηριασμένον καὶ κυφόν τινα ἐπαίτην,
ὅστις εἶχε πράγματι, ἔνεκα τῆς ἀθλιότη-
τός του, διεγείρει τὴν συμπάθειάν μου,

— "Ε! τῷ λέγει, ἂν θέλῃς νὰ πάρῃς κα-
νένα κουάρτο δεῖξέ μας τὴν τέχνη σου.
ἔλα! παράστησέ μας τὸν ταυρομάχον τὸν
Ραμέρον.

Ὁ Πέτρος ἐφάνη παραδεχθεὶς τὴν πρό-
τασιν διότι πλησιάζας ἀμέσως τράπεζάν
τινα εἰς τὸ μέσον τοῦ καφενείου, ὅπερ
κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο πλήρες κα-
πνοῦ καὶ πελατῶν Ἰσπανῶν ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, ἤρχισε πολὺ περιέργον παντο-
μίαν.

Κατ' ἀρχὰς ἐξετέλεσεν ὅλας τὰς κινή-
σεις τοῦ καπεᾶδور (capeador) μὲ τοιαύ-
την εὐκίνησίαν καὶ δεξιότητα, ὅταν ἀδύ-
νατον ἦτο νὰ πιστεύσῃ τις.

Ἡ μάντα! ἐπέτα σχεδὸν ἐπὶ τῶν χει-
ρῶν του πότε ἐσάρωνε δι' αὐτῆς κύκλω
τοῦ τῷ ἔδαφος, πότε περιεκάλυπτε στιγ-
μαίως ὅλον του τὸ σῶμα, πότε πάλιν
τὴν περιέστρεφεν ἀστραπιαίως πέριξ τῆς
κεφαλῆς του καὶ ἄλλοτε τὴν ἐδίπλου ἐν-
αλλάξ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς χει-
ρός.

Ἐπὶ τέλους ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ κε-
κυρτωμένον ἔχων τὸν βραχίονα ἐφαίνετο
ὡς νὰ ἐκράτει ξίφος, ἐν ᾧ ἡ ἐτέρα του
χεὶρ ἐφαίνετο κυματίζουσα τὴν ἐρυθρὰν
σινδόνην πρὸς στιγμὴν ἐκινεῖτο δι' ἐλιγ-
μῶν, ὡς εἰ θέλων ν' ἀποφύγῃ τὰ κτυπή-
ματα τῶν κεράτων ὅτε αἰφνης μετὰ δυ-
νάμειος καταβιβάζει τὴν ὑψωμένην χεῖρά
του τὸσον ὅμως ζωηρῶς ἐξετέλει τὰς κι-
νήσεις ταύτας, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμι-
ζες ὅτι πράγματι ἐκράτει ξίφος καὶ ὅτι
ἦδη πρὸ τῶν ποδῶν του γονατίζει ὁ φο-
νευθεὶς ταῦρος.

Παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ἡχηρά:
"Ολλε! "Ολλε!¹ ἠκολούθησαν τὴν τε-
λευταίαν κίνησιν του, ἐν ᾧ συγχρόνως πέ-
ριξ του ἐσχηματίσθη κύκλος ἐκ τῶν ἐν-
θουσιασθέντων Ἰσπανῶν, οἵτινες τῷ ἔρ-
ριπτον, ἐνθαρρύνοντες αὐτόν, νομίσματα.

Κάτωχρος ἐκεῖνος καὶ καθιδρῶς ἐκ τοῦ
κόπου ἐφέλλισέ τι εἰς σημεῖον εὐχαριστή-
σεως, εἶτα ἐγείρας τὴν μάντα του διη-
θύνην χωλαίνων πρὸς τὴν θύραν ἐκπλη-

¹ Ἰσπανικὸν κοντὸν ἐπανωφόριον.

² Ἀναφώνησις συνήθης ἐν ταῖς ταυρομαχίαις.

κτος όμως παρετήρησα δύο παχέα δακρυα, τὰ ὁποῖα ἐκυλίωντο κατὰ μήκος τῶν ἰσχυρῶν παρειῶν του.

— Αἱ! τὸν κατέργαρο, κάμποσα μάζευσες! ἀνέκραξε πάλιν ἡχηρῶς γελῶν ὁ γείτων μου. Πρακτορήσας όμως τὴν ἐντύπωσιν, ἦν μοι ἐπρόξενος ἡ σκληρότης τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν δυστυχῆ ἐπαίτην — Ἄ! σενόρε, μοι λέγει, σεῖς βεβίως ἐκπλήττεσθε καὶ πολὺ δικαίως· ναὶ μὲν μὰς ἐνθουσιάζει πρὸς στιγμὴν τὸ κυματισμὰ τῆς μουλέτας! ἀλλ' αὐτὸ δὲν μὰς κάμνει καὶ νὰ λησμονῶμεν τὸν κακοῦργον.

— Κακοῦργον; ἀνέκραξε, ἀλλὰ καὶ τί δύναται νὰ πράξῃ αὐτὸς ὁ δυστυχῆς καὶ καταφέρεσθε τόσον ἐναντίον του; Κυρὸς, παραμορφωμένος καὶ ἐπαίτης, νομίζω ὅτι...

— Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, σενόρε, μὲ διέκοψε, διόλου δὲν τὸν ἀδικῶ, ὅταν τὸν λέγω κακοῦργον· σὰς φαίνεται παραξενον, τὸ βλέπω· διὰ τοῦτο πολὺ σὰς παρακαλῶ νὰ ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν του καὶ ἔπειτα κρίνατε ὁ ἴδιος ἂν ἔχω ἀδικον.

* *

— Ὁ Πέτρος ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαραγόσαν, ἀλλὰ δὲν εἶναι Ἰσπανός· εἶνε Γιτανός καὶ βεβαίως θὰ γνωρίζετε ὅτι αὐτοῖς εἶναι ξένοι εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἐπειδὴ κατὰγονται ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κατηραμένους Μκύρους.

Εἰς καθε πόλιν λοιπὸν ἔχουν ἰδιαιτέρας κατοικίας, χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ οὕτε ἔρχονται εἰς ἐπιμιξίαν με κανένα· τοὺς γάμους τῶν τοὺς κάμνουν ἀναμεταξύ των· καὶ τοῦτο, διότι οὕτε αὐτὸς ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀνακατωθῇ τὸ βρωμερόν τους αἷμα με τοὺς κατοίκους τῶν χριστιανικῶν ἐπαρχιῶν.

Κατ' ἀρχὰς ἐμπορεύετο ἵππους με τὸν πατέρα του· ἔπειτα όμως ἡ τύχη τοῦ τὸν ἔρριψεν ἐπιστάτην εἰς ἓν ταυροτροφεῖον (canaderia).

Ἦτο ὁ διάβολος πολὺ ἔξυπνος καὶ τολμηρός, εὐθύς δὲ ἐξ ἀρχῆς ἠσθάνθη μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν ταυρομαχίαν.

Μὰ τὴν πίστιν μου, σενόρε, ἦτο ὠραῖος, ὅταν ἔφιππος, με τὴν λόγχην εἰς τὸ χεῖρ, ἐκυνήγα τοὺς ἀγρίους ταύρους· καὶ σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ὑπῆρχον πολλοὶ Ἰσπανοί, οἱ ὅποιοι ἠδύναντο νὰ συγκριθοῦν με αὐτὸν εἰς τὴν ὠριότητα· μὴ τὸν βλέπετε τώρα, διότι τὸν ἔχει τιμωρήσῃ ὁ Θεός.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς εὐτυχίας του.

Ὅτε ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ταυροτροφεῖον ὁ κοντρατίστας², ἐθαύμασε τὴν δεξιότητα τοῦ Πέτρου καὶ ἀμέσως τὸν ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν αὐθέντην του.

Τὰ πρῶτα βήματά του ἐστέφθησαν με ἑκτακτον ἐπιτυχίαν· ὡς πικαδόρ³ διεκρίνετο μεταξὺ τῶν ἄλλων, αὐτὸς δὲ μόνος μετὰ τοῦ ἰσχυροῦ Καλδερῶνος κατῴρ-

1. Οὕτω καλεῖται τὸ κοντάριον, ἐφ' οὗ εἶναι προσδεμένος ἐρυθρὸν πανίον πρὸς ἐξερθεῖσθαι τοῦ ταύρου.

2. Βεργολάδος ταυρομαχίων.

3. Οἱ ἐφ' ἵππου μαχόμενοι λογχισταί.

θου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος νὰ μὴ ἀλλάξῃ ἵππον. Οὐδέποτε ἔσφαλεν ἡ λόγχη του· ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ὡς Καπιαδόρ¹ ἐνεθουσιάζει τοὺς θεατὰς καὶ μετέδιδε θάρρος καὶ δύναμιν ἀφισιονάδος²· τὰ βήματά του ἦσαν στερεωτάτα, ἡ δὲ χεὶρ του ἀλάνθαστος.

Ἀληθῆς όμως θοῖκαμβον ἐκέρδισεν ὡς βχνδεριλλέρος³, αἱ χεῖρές του ἐκινούντο με ἀστραπικίαν ταχύτητα· ἐπέτα μῆλλον ἢ ἔτρεχεν ὅταν κατὰ πόδας ἠκολούθει τὸ μακινόμενον θηρίον· ἀξιοθαύμαστος δὲ τῷ ὄντι ἦτο, ὅταν, χωρὶς νὰ μετατοπίσῃ τοὺς πόδας, ἔκαμπε ὡς αἴλουρος τὸ σῶμά του καὶ ὁ ταῦρος διήρχετο ὡς διὰ στεφάνης.

Τί τὰ θέλετε, σενόρε, ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς δόξης ἐνὸς ταυρομάχου· ἡ Μαδρίτη καὶ ἡ Σεβίλλη τὸν ἐξήλευον, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὴ ἡ αὐστηρὰ Γρεναδὰ τοῦ προσεμειδία· ἡ «Λυδία» ἐδημοσίευσεν τὴν εἰκόνα του δύο δὲ ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἡ ἀλτερνατίβα⁴ ἔμελλε νὰ τοῦ ἐγχειρίσῃ τὸ ξίφος.

Ἦτο Σεπτέμβριος, ἂν δὲν ἀπατώμα, καὶ συνέπιπτεν ἡ ἑορτὴ τῆς Παναγίας τοῦ Πιλάρ· ἐπὶ τῆς πλατείας λοιπόν, μετὰ τὴν λιτανεῖαν, ἔμελλε νὰ χειροτονηθῇ ὁ Πέτρος.

Τὴν παραμονὴν τῆς περιποθῆτου ἐκείνης ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν μας ἡ κουαδρίλλα⁵, μεταξὺ δὲ τῶν πρώτων, οἵτινες ἔτοξευαν νὰ τὴν υποδεχθῶσιν, ἦτο καὶ ὁ Γιόζες Καντάρος, περίφημος πικαδόρ, τὴν δὲ ἐσπέραν τοὺς προσεκάλεσεν ὅλους εἰς πολυτελὲς γεῦμα. Ἦλθε καὶ ὁ Πέτρος ὁ Γιτανός, συνοδευόμενος μάλιστα καὶ ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε, φαίνεται, νὰ δεῖξῃ τὴν δόξαν, ἥτις ἔμελλε νὰ τῇ ἀπονειμηθῇ.

Ἦτο καὶ αὐτὴ Γιτανή, ἀλλὰ, σενόρε, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇς ὡραιότεραν Ἰσπανίδα· ἔφερον ἐπὶ τῶν ὀστέων τὴν μαγεῖαν τῆς Ἀνδαλουσίας, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνον, πρὸς τὸν ὅποιον ἤθελε ρίψῃ τοὺς φλογερούς ὀφθαλμούς της. «Αἱ νομιζῶ ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη εἰς τὴν τερτούλια⁶ μας· διότι καὶ ἐγώ, ὡς φίλος τοῦ Πέτρου, ἦλθον προσκεκλημένος· ὁ ὀφθαλμὸς τῆς κόρης ἐκείνης τοῦ διαβόλου εἰσέδυσεν εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας σου καὶ ἔφερον ἐκεῖ τὴν τρικυλίαν· εἰς τὸ μαῦρόν της καὶ ὑγρὸν βλέμμα ἄλλοτε ἀνεγνώριζες τὸν παρὰ δέισον, με ὅλα τὰ θέλητρά του, καὶ ἄλλοτε τὴν φοβεράν κόλασιν.

Κατὰ τὰς δέκα, εὐρισκόμεθα ὅλοι εἰς εὐθυμίαν· ἔπαυσαν πλέον αἱ συζητήσεις καὶ ἤρχισαν τὰ ἄγματα συνοδευόμενα ἀπὸ τὰς κιθάρας καὶ τὰ μεθυστικὰ μανδολίνα, τὰ ὁποῖα, καθὼς γνωρίζετε, μόνον

1. Σφοδρὰς βέλλων τὸν ταῦρον ἐκ τοῦ συστήδου.

2. Οἱ ἀρχαῖοι ταυρομάχοι.

3. Ἐκεῖνον, οἵτινες προσκλῶνται ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ζώου μικρὰ ἀκόντια διὰ σημειῶν μικρῶν κίκωσθαι μὲν καὶ ἀπολήγοντα εἰς ἀγίστρον, δι' ὧν ἐρεθίζεται ὁ ταῦρος.

4. Οὕτω ἐλέγετο ὁ ἀνώτερος ταυρομάχος, ὁ προσβάζων τὸν καπιαδόρ εἰς πρώτην ἐσπᾶδα (ξίφος).

5. Συνοτροφία ἀκολουθοῦσα τὴν πρώτην ἐσπᾶδα.

6. Συνοτροφία.

σὰς κάμνουν νὰ λησμονήσετε κάθε φροντίδα. Αἴρνης ἤρχισαν ὅλοι νὰ φωνάζουν τὴν γιόττα!

Ἀμέσως ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν μέση τὸ τραπέζι· τὰ μανδολίνα καὶ αἱ κιθάραι ἐσυμφωνήσαν καὶ ἤρχισεν ὁ χορός.

1. Ἰσπανικὸς χορὸς, χορευόμενος ὑπὸ δύο μόνον.

[Ἐπεται συνέχεια].

X.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ἠρῶνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται γάρν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονάδης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρνάδα ἀνακτιθεῖσα μυθιστόρημα» Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἀνθρῶπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2.20)

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5.50]

«Ἡ Ναζὶζ Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον. Δρ. 1.30 (1.50)

«Περὶ δέξιας τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1.70 (2)

«Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους. Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρ. Γ. Κ. Ζαλακώστα. Δρ. 4 (4.50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββά» μυθ. Δρ. 1.50 (1.60)

«Τυχὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. Δρ. 1 (1.10)

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδρίδα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτα, δραχ. 1.50 (1.60)

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο, Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γενιτσάρων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5.50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès. Δρ. 1.50 (1.70)

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρ. Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2.20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3.30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1 (1.20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ. Δρ. 3 (3.30)

«Ἡ Γιουναίικη, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρ. Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου. Δρ. 1 [1.20]

Ποήματα Ι. Γ. Τσακισιάνου Δρ. 3. (3.20)

Χρυσόδετα. Δρ. 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ. μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου. Δρ. 2 (2.20)

«Ὁ Διάβολος - Σίμων», μυθιστορία Ponson-Derrail. Δρ. 1.50 (1.70)

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοῦρ. Δρ. 1.50 (1.70)

«Ζὺλ Βλά» μυθιστόρημα. Δρ. 5 (6)

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα θραεῦθεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 2 [2.20]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρς», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3.40)